కథ

నీలిమ

శైలజా మిత్ర

జీవితానికి.. జీవించడానికి ఏంటి సంబంధం...?

జీవితం ఒక వరం అనుకుంటాము మనం! మరి జీవించడం...?

జీవితానికి జీవించడానికి తేడా వాస్తవికతా?

జీవితం అందరిది...జీవించడం కొందరిదే..

అది శరీరంతోనా....? లేక మనసున్న మనిషితోనా....?

సన్నని తుంపర...! రివ్వున గాలి....! టేబుల్‌పై ఎంత చదివినా అర్థం కాని ఆధ్యాత్మిక గ్రంధాలు...! చేతిలో వేడిగా కాఫీ....! ఎదురుగా ఖాళీ కుర్చీ... కాదు... కొంతసేపు తన ప్రాణాన్ని మోసిన కుర్చీ...! కలగలిపిన తనలో తెలియని భావాల కెరటాలు...!!

ఒకప్పటి హిందూ మహాసముద్రం లాంటి విశాలంగా, ప్రశాంతంగా, చిన్న చిన్న అలల్లాంటి అనుభూతులతో, ఏ ఒక్కరినీ మోయడానికి ఇష్టపడని హృదయంతో... నిశ్శబ్దంగా... ఒక మువ్వలా.... కిసుక్కుమనే చిన్ని నవ్వులా .. ఉండే జీవితం....!

నేడు జీవించడం మొదలు పెట్టేక... ఉవ్వెత్తున ఎగసిపడే కెరటంలా.. రాక్షసి అలలతో ... మృతదేహాలతో, తిమింగలాలతో... సొర చేపలతో గుచ్చుకుంటున్న సొరంగం....!

ఇంటి ముందు ఒకవైపు చేయి విరిగిన కుర్చీలో కూర్చుని ఆలోచిస్తోంది నీలిమ... తన గురించి కాదు... తనకంటే వేగంగా సాగుతున్న జీవితాన్ని గురించి....

అక్కడ చెట్టు కింద చీకట్లో ఎవరు నిలబడ్డారు? మనోహర్!

అవును......మనోహరే....!

ఉదయం ఆరుగంటలకు బయలుదేరి కళ్ళనిండా కోపం గుండెనిండా ఆవేశం... మనసునిండా అసహనంతో ఇప్పుడే రావడం...!

కుర్చీలోంచి లేచింది... ఏదైనా ఇవ్వాలని..

తన అవసరం ఏమీ లేదన్నట్లు తానే వంటింట్లోకెళ్ళి కాఫీ కాచుకోవడం గమనించి ఇక అక్కడ ఏమిటి? ఎందుకు అని అడిగే అవసరం లేదని గ్రహించి లేవడానికి ఇక ప్రయత్నించలేదు.

"ఏంటి అలా కూర్చున్నావు?"

"ఇంకేమి చెయ్యాలో తెలియక" అంది మెల్లగా

"ఇదివరకటిలా వుండలేవా"

"ఉండడానికే ప్రయత్నిస్తున్నాను"

"చూడు నీలూ! నీకు ఈ విషయం ముందే చెప్పకపోవడం నా తప్పే" కాని...

'పర్వాలేదు మను... ఇందులో నీ తప్పంటూ ఏమీలేదు.. అంతా నాదే తప్పు...!'

'అని నేను అనలేను కదా! చిన్నప్పటి నుండి అమ్మకు సీతంటే ప్రాణం. తన అన్నయ్య కూతుర్ని చేసుకుంటానని ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకుంది. ఇప్పుడు నీతో పెళ్ళయిందని చెబితే ఆమె ఆరోగ్యం తట్టుకోగలదో లేదో అని ఈ పెళ్ళి చేసుకోవాల్సి వచ్చింది. అయినా నేను ప్రేమించింది నిన్నే కదా నీలూ.... నీకెందుకింత బాధ' అన్నాడు చాలా సింపుల్‌గా.

"ప్రేమా...? అదెక్కడుంది మను.. ప్రేమకు మనసే కాదు శరీరం కూడా అవసరం. ఎందుకంటే నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానని నన్ను తాకకుండా వుండలేవు కదా! ఆ ఫలితమే కదా నేను మోసే ఈ ఎనిమిది నెలల కడుపు... మరి నువ్వనుకున్నట్లుగా పెళ్లేకదా! ప్రేమ లేదు కదా అన్నా అందుకు శరీరమే అవసరం. ఆ అవసరంతోనే బిడ్డల్ని కంటుంది. అప్పుడు బిడ్డలే కదాని బయటకు విసిరేయలేం.. ఆమెకు పుట్టిన బిడ్డలు వారసులు.. నా బిడ్డలు అనాధలు అంతేగా...?"

"చూడు నీలూ! ఏదో పెళ్ళి చేసుకుని దానికి నా మూలంగా బిడ్డలు పుట్టినంత మాత్రాన నా ఆస్తి అంతా వాళ్ళకు రాసేస్తానా? నీ వాటా నీకు వుండనే వుంటుంది. అందులో అనాధలవడానికి అవకాశమేముంది? నువ్వు అనవసరంగా మాట్లాడుతున్నావు నీలూ!"

"నిజమే! నా మాటలన్నీ అనవసరమే! నేను కూడా మా అమ్మ ఎప్పటి నుండో మా బావతో నా పెళ్ళి చేయాలనుకుంటోందని వేరే అతనితో అమ్మ చెప్పిన అతన్ని పెళ్ళి చేసుకుని వారితో పిల్లల్ని కంటే మీకేంటి బాధ? అంది తీక్షణంగా.. నీలిమ

"అదెలా కుదురుతుంది?"

"మరి ఇదెలా కుదురుతుంది?"

"చూడు నీలూ! వితండవాదం వద్దు.. జరిగింది జరిగిపోయింది. ఇకపై జరిగేది ఆలోచించాలి. నిన్ను ప్రేమించాననేది ఆరోజుకాదు. జీవితాంతం చెప్పమన్నా చెబుతాను. నిన్ను నేను ఈరోజే కాదు ఎపుడూ తూలనాడను. తక్కువగా చూడను. అయితే నువ్వు పదిరోజుల వరకు ఎటైనా అంటే మీ పుట్టింటికి వెళ్లిరా.. కడుపుతో వున్నావు కదా కాదనరులే.. సరేనా!"

"చూడు..మనో..ఇప్పుడు నీవన్న మాటలు నేనంటే నువ్వేమ్మంటావో నాకు తెలుసు..నేను ఇప్పుడున్న పరిస్థితుల్లో ఎక్కడికీ వెళ్లలేను. అలాగని మాట తప్పిన నీతో వుండలేను కూడా..ఇంట్లో వారిని కాదని నీ వెంట వచ్చినందుకు నాకు చాలా బాగా గుణపాఠం చెప్పావు. చాలా సంతోషం.. గాలిలో నడిచే నీకు, కాలం వెంట నడిచే నాకు చాలా వ్యత్యాసం వుంది. ఇక నాకు నువ్వేమీ చెప్పకు.. నేను నమ్ముకున్న కాలమే నాకు సమాధానం చెబుతుంది...అంటూ నీలిమ ఒకవైపు ఆవేదన పడుతుండగానే మనోహర్ బయటకు నడిచాడు కోపంగా.

కాస్సేపు అలాగే కూర్చుండిపోయింది నీలిమ. తాను ఎంతో ఆశతో తన జీవితాన్ని గూర్చిన అందమైన కలలతో ఉంటే మధ్యలో మళ్ళీ మనోహర్‌కు పెళ్లేంటి? అయితే నేనేంటి? నా జన్మకు ఇక అర్ధమేంటి?

తాను, పావనీ, రజనీ, అనూరాధ అందరితో కలిసి రాత్రనక, పగలనక, అల్లరిచేస్తూ, సినిమాలు చూస్తూ, ఇంట్లో అమ్మ తిడుతున్నా అవేవీ పట్టించుకోకుండా స్నేహితులని, పార్కులని, పిక్‌నిక్‌లని ఎంతో ఆనందంగా గడిపేవారం. ఒక్కోసారి సెకండ్‌షోకి అమ్మ ఎంత వద్దన్నా, వెళ్ళి ఒకవైపు వాన మరోవైపు ఆటో దొరకక మేము ఒక వారగా నిలబడితే దారిలో వెళుతున్న పోలీసుజీపు ఆగి మా గురించి ఎంక్వయిరీ చేసి మమ్మల్ని ఇంటిదగ్గర దింపితే నాన్న కొట్టిన దెబ్బలు ఇంకా గుర్తున్నాయి. రజనీ వాళ్ళింట్లో ఎలాగోలా డబ్బు సంపాదించి పిక్‌నిక్‌లంటూ వెళ్ళి ఒకరోజంతా రాకుంటే అమ్మ కొట్టిన చెంప దెబ్బలు ఇంకా ఎలా మర్చిపోగలను? నిత్యం జీవితాన్ని ఒక ఆటగా చేసి నవ్వుతూ, గడిపే ఆ రోజులు మళ్ళీ కావాలనుకుంటే వస్తాయా? అప్పుడే ఒక సినిమా థియేటర్‌లో మనోహర్ పరిచయం కాస్త ప్రేమగా మారి అదే దూకుడుతో ఇంట్లో వారు కుదిర్చిన పెళ్లి కాదని పీటలమీద నుండి పారిపోయి ఏదో సినిమాటిక్‌గా పెళ్ళిచేసుకుని అప్పటికేదో సాధించానని మురిసిపోయి, నన్ను ఎంతో కష్టానికి ఓర్చి ఎన్నో అబద్ధాలు ఆడి, నాకు మనోహర్‌కు పెళ్ళిని చేసిన మిత్రబృందానికి ఏమిచ్చి ఋణం తీర్చుకోగలను?

ఈ రోజుల్లో ప్రేమల్ని నమ్మకూడదమ్మా.... మగవారు వారి అవసరం తీరేదాకానే ప్రేమ కబుర్లు చెప్పి, తీరా మోజు తీరాక వదిలేసి మా అమ్మ చెప్పిందే నేను వింటాను అనే అవకాశవాదులు. అంటూ అమ్మ నా చెవిలో ఇల్లుకట్టుకుని పోరినా వినని నాకు సరిగ్గా ఏడాది కాకుండానే నా పెళ్ళి నా జీవితం ఒక గాలిపటంలా చేసి సరిగ్గా అమ్మ చెప్పినట్లే మోసం చేస్తాడని అనుకోలేదు. ఇప్పుడెలా? ఎవరి నుండి ఓదార్పు కోరాలి? ఏ ముఖం పెట్టుకుని ఇంటికి వెళ్ళాలి? అనుకుంటూ యధాలాపంగా మనోహర్ వదిలి వెళ్ళిన బ్యాగ్‌ను చూసి, అందులో తన మరో భార్య సీత ఫోటో ఉంటుందేమో. ఎలా వుంటుందో చూద్దామనే జిజ్ఞాసతో తెరచిచూసింది. తాను అనుకున్నట్లే ఒక ఫోటో వుంది మనోహర్ పక్కన సీతను చూసి ఉలిక్కిపడింది. ఈ సీతా! ఒకే స్కూల్లో చదువుకున్నా పెద్దగా స్నేహం లేకున్నా తన క్లాస్‌మేట్. ఎపుడూ మౌనంగా వుండేది. మేము అల్లరి ఎంత చేస్తున్నా తన పని తాను చేసుకుంటూ పోయేది. మేమెప్పుడైనా ఏడిపిస్తే చిరునవ్వు సమాధానంగా ఇచ్చి వెళ్ళిపోయేది. అలాంటి సీత ఈ రోజు ఈ రావణాసురుడికి భార్య అయిందా? అంతా అయోమయంగా వుంది నీలిమకు. కాదు 'దీనికేదో పరిష్కారం చూడాల్సిందే. నన్ను కొంతకాలం ఎటైనా అంటే మా ఇంటికి వెళ్ళమంటాడా? చెపుతా. అనుకుంటూ నిద్రపోయింది రాత్రి పదకొండు కావడంతో.......!!!

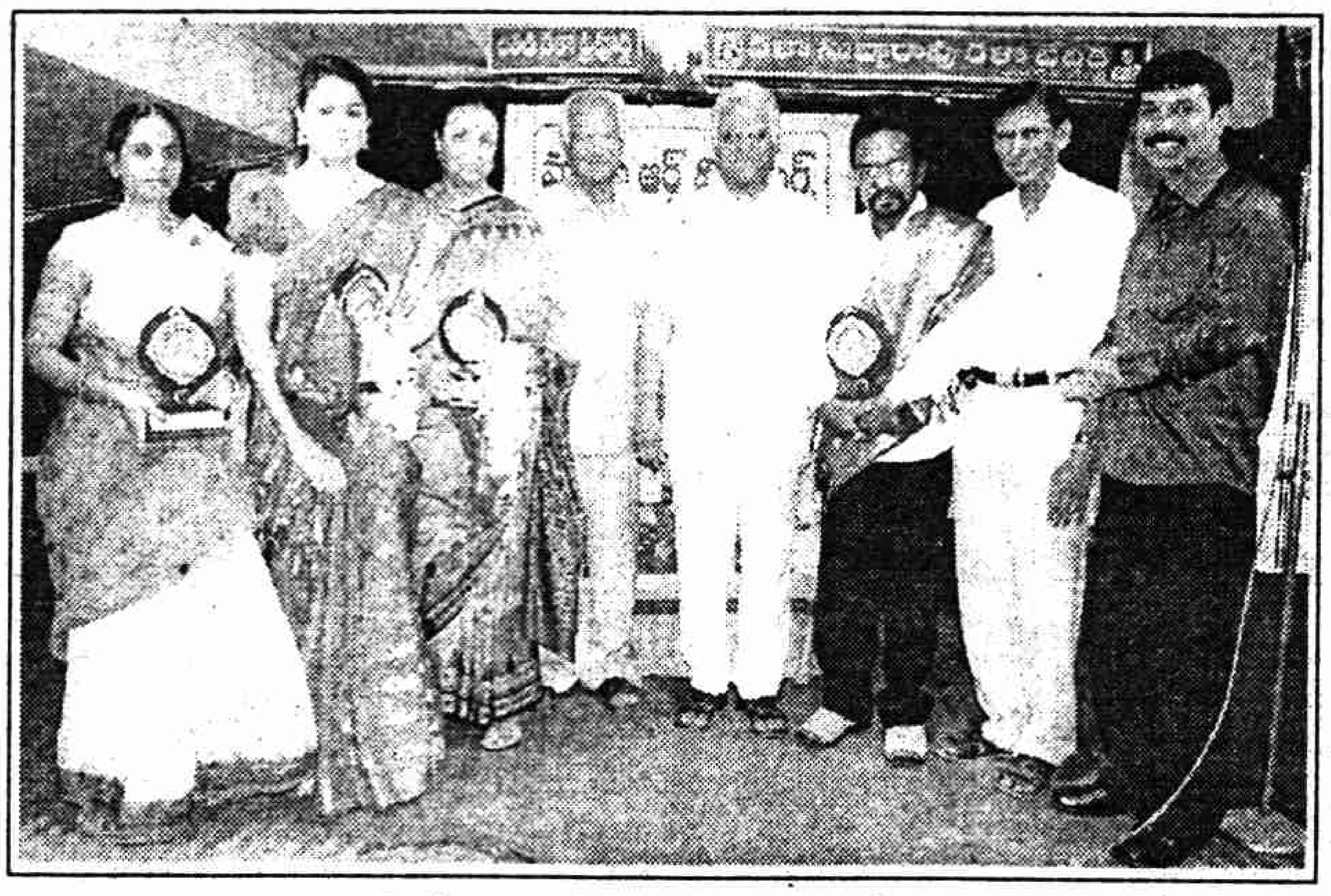

హైదరాబాద్ శ్రీ త్యాగరాయ గానసభలో మానస ఆర్ట్స్ థియేటర్స్ ఆధ్వర్యంలో మాతృ దినోత్సవం సందర్భంగా నిర్వహించిన సభలో ప్రకృతిమాత అవార్డులను అందజేసిన ఆచార్య కొలకలూరి ఇనాక్. చిత్రంలో మోహనకృష్ణ, రఘుశ్రీ, చిట్టూరి గోపీచంద్, ప్రకృతిమాత పురస్కార గ్రహీతలు సవిత నాయుడు, డా॥ ఈడ్పుగంటి పద్మజారాణి, జోత్స్న

జీవితంలో ప్రతి ఉదయం సూర్యోదయమే అయినా జీవితంలో మాత్రం ఒక్కో ఉదయం ఒక ప్రశ్న అయితే, ఒక్కో ఉదయం సమాధానం అవుతుంది. ఒక ఉదయం వేదనయితే మరో ఉదయం ఆనందం అవుతుంది. ఒక్కో ఉదయం సమస్య అయితే, మరో ఉదయం పరిష్కారమవుతుంది. అలా ఈ ఉదయం ఈ నీలిమకు పరిష్కారం దొరుకుతుందేమో. అనుకుంటూ నీలిమ ఉదయమే తయారయింది. ఇంటి చిరునామాను ఒక్కసారి చూసుకుంది. చిరుచీకట్లు ఇంకా తెరుకోకముందే బయలుదేరింది. సరిగ్గా ఒక ముప్పావుగంట వరకు ఇంటిని వెదికి వెదికి చివరకు చేరుకోగలిగింది.

తలుపు తెరవడం తోటి కనబడ్డ నీలిమ సీతకు ఒక ప్రశ్న అయింది. ఇదేమిటి నీలిమ మా ఇంటికి వచ్చింది? అనుకుంటూనే నువ్వు నీలిమవు కదూ? అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

'అవును నువ్వు సీతవు కదూ!' అడిగింది అంతకంటే ఆశ్చర్యంగా.

'నువ్వు ఇలా ఇక్కడికి'

'నా కర్ధమయిందిలే. నేను ఇక్కడికి ఎందుకు వచ్చానో? నాకేం కావాలి అని నువ్వు ఆశ్చర్యపోతున్నావు కదూ! అసలు ఆ ప్రశ్న నేను నిన్ను అడగాలని వచ్చాను. ఎందుకంటే ఇది నాభర్త వున్న ఇల్లు. తను పెళ్ళి చేసుకున్నాక ఇప్పటికప్పుడు నన్ను తన ఇంటికి తీసుకెళతాను అన్నాడు. కానీ తీసుకెళ్ళటంలేదు. నాకా నెలలు నిండుతున్నాయి. పురిటికి పుట్టింటికి వెళదామా అంటే అపసవ్యంగా జరిగిన మా ప్రేమ వివాహానికి పురుడు పోసేటంత ఆధునికులు కారు మా అమ్మనాన్నలు. ఇక నాకు ఆరోగ్యం బాగుండటం లేదు. కనీసం నేనే ఇంటికి వచ్చి మా అత్తగారికి మామగారికి క్షమాపణలు చెప్పి ఇక్కడే ఉండిపోదామని వచ్చాను. అనుకోకుండా నువ్వు ఎదురైనావు, అబ్బ. కాస్త మంచి నీళ్ళివ్వవా? అయినా నువ్వు ఎందుకు ఇక్కడున్నావు? నువ్వేమయినా వీరికి చుట్టానివా? నాకేమో ఈ ఇంటి వాతావరణం సరిగా తెలియదు. నువ్వెవరో నీకు వీరేమవుతారో తెలియదు అంటూ ఆపేలోగానే "సీతా" అంటూ అపర మన్మధునిలా కిందికి వస్తున్న మనోహర్ గుమ్మంలో నీలిమను చూసి కాస్త తొట్రుపడ్డాడు.

"అలా నిలబడిపోయారేం? రండి మీ భార్య నీలిమ వచ్చింది. మాట్లాడుతూ వుండండి నేను కాఫీలు తెస్తాను"అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది సీత.

సీత అలా కూల్‌గా అనడం చెమటలు పట్టించాయి మనోహర్‌కు.

'ఎంటి ఇలా వచ్చావు? నేను ఏమి చెప్పాను? అంటున్న మాటలు విని నేను నీ భార్యను. అందుకే మనింటికి వచ్చాను. మీరు చెబుతున్నట్లే నేను పుట్టింటికి వెళ్ళవచ్చు. నా ఖర్మకు వారిని బాధించడం ఇష్టంలేక ఇలా నిర్ణయం తీసుకున్నాను. ఎందుకంటే నా బిడ్డకు చిరునామా కావాలిగా. రేపు వాడిని అనాధలా పెంచలేను కదా! అందుకే అంటున్న నీలిమను చూస్తున్న మనోహర్ తల్లిదండ్రులు అలా శిలా విగ్రహాలయ్యారు.. ఎవరంటూ...?

విషయం విని, పెళ్లికి సంబంధించిన ఫొటోలు చూసి మనోహర్ తల్లిదండ్రులు ఇది నిజమా అన్నట్లు మనోహర్ వంక చూసారు. మనోహర్ మౌనమే వీరికి సమాధానమయ్యింది. వారికి ఏమీ తోచడంలేదు.

'మీకు ఇదే పని పదిరోజులక్రితం చేసివుంటే మరో అమ్మాయి గొంతు కోసేవారము కాదుకదా అనుకోవచ్చు. కానీ నాకు సీతతో పెళ్ళిగుర్చి నాకు తెలియదు. తర్వాత అంతకంటే మనోహర్‌పై నాకున్న నమ్మకం. ఏరోజో ఒకరోజు నన్ను మీకు పరిచయం చేస్తాడేమో అనే నమ్మకం. కానీ రెండు రోజుల నుండి నేను అనుభవించిన నరకం ఏ స్త్రీ అనుభవించకూడదు ఆంటీ. అలా బాధపడ్డాను. మా అమ్మకోసం పెళ్ళి చేసుకున్నానని తనంటే నేను కూడా మా అమ్మకోసం ఒక పెళ్ళి ప్రేమకోసం ఒకపెళ్లి చేసుకుంటే సంఘం ఒప్పుకుంటుందా? నేను ఇంటినీ ఇరవై ఏళ్ళు పెంచి పెద్దచేసిన అమ్మనాన్నలని వదులుకుని కేవలం ఒక సంవత్సరం పరిచయం వున్న వ్యక్తితో రావడం ఎంత పొరపాటో ఇప్పుడే అర్థమయ్యింది. నేనే ఒంటరిదాన్నయితే తప్పుకునేదాన్ని కానీ నా కడుపులో మీ వంశాంకురం పెరుగుతోంది. అందుకే మీ దగ్గరకు వచ్చాను. మీరు నాకు చేయాల్సిన సహాయం ఒక్కటే. బిడ్డను కనేంతవరకు నాకు నీడనివ్వండి తర్వాత మీకు మీ బిడ్డను అప్పగించి మీ నిర్ణయం మేరకు బతకగలను. అప్పుడు నా బిడ్డకు తల్లితండ్రి ఇద్దరూ ఉంటారు. అనేసరికి ఆడపిల్ల అంత ఆవేదనగా గుమ్మంలోకి వచ్చి మాట్లాడటం తట్టుకోలేకపోయారు ఆ తల్లితండ్రులు. రామ్మా. నువ్వు అనుకున్నట్లే ఇక్కడ వుండచ్చు అంటూ వెళ్లిపోయారు.

సీతలో తాననుకున్నట్లు ద్వేషం ఏమీ కనబడలేదు. ఒక స్నేహితురాలిగానే ప్రవర్తించింది. వేళకు అన్నీ అందించింది కూడా. ఇంట్లో ఎక్కడా లోపంలేదు. కానీ మనోహర్ కాస్త తెలివిగా ప్రవర్తించి వున్నట్లైతే ఇంత జరిగేది కాదు కదా అనిపించింది. గొడవలు ఒకరినొకరు మాటలు అనుకోవడం జరగకపోవడంతో నీలిమ ఎంతో ఊపిరి పీల్చుకుంది. కాలం రెండు నెలలు వెంటనే గడిచిపోవడం నీలిమ మగబిడ్డకు జన్మనివ్వడం జరిగింది. అందరికీ ఆనందమే ఒక్క నీలిమకు తప్ప. తర్వాత తన జీవితాన్ని గూర్చి ఆలోచన తప్ప మరేదీ తనను దాటిపోవడంలేదు.. సీత ఎంతో మంచిది. పాపం నేను వున్నన్నాళ్ళు ఒక్కమాట కూడా అనలేదు. స్వతహాగా ఎంతో మితభాషిణి. తన పని చేసుకుపోవడంతప్ప మరేదీ తెలియని మనిషి. తర్వాత తాను ఎలాంటి నిర్ణయం తీసుకుంటుందో? నా బిడ్డను తన బిడ్డలా చూసుకుంటుందా? లేక? అమ్మో ఆ ఊహే భరించలేక పోతోంది నీలిమ. అయినా ఏదో నమ్మకం.... సీతపై. సీత స్వభావంపై.

☺ హాస్య చినుకులు ☺

ఒక పేషెంటు డాక్టర్ దగ్గరికెళ్ళి ఇలా చెప్పాడు.

"డాక్టర్‌గారూ... నాకు బ్రతకాలని లేదు సార్... చావాలని వుంది."

"ఓస్ అంతేనా... మీ బాధ నాకు వదిలేయండి" అన్నాడు డాక్టర్.

☺ ☺ ☺

మంత్రిగారు గొడుగు పట్టుకుని బయల్దేరారు. ఆయన మిత్రుడు ఎదురుపడి... "వర్షం లేకుండా గొడుగుతో ఎక్కడికి సార్...?" అని అడిగాడు.

"పార్లమెంట్ వర్షాకాల సమావేశానికి వెళుతున్నాను" అని చెప్పాడు.

☺ ☺ ☺

"నీకిన్ని చీరలు ఎక్కడివే" అడిగింది కమలని విమల.

"ఉల్లిపాయలు తరిగినప్పుడల్లా ఏడుస్తున్నాననుకుని మా ఆయన చీర తెస్తాడు". అంది కమల.

☺ ☺ ☺

"బ్రహ్మాండమైన స్త్రీద్వేషి ఎవడ్రా?" అడిగాడు గిరి హరిని.

"భారతదేశం నా మాతృభూమి అనడానికి బదులు భారతదేశం నా పితృభూమి అనేవాడు" చెప్పాడు గిరి.

☺ ☺ ☺

మాస్టారు: నేటి సమాజంలో మన చలన చిత్రాల ప్రాధాన్యతను వివరించు.

స్టూడెంట్: సెక్స్, వయోలెన్స్, డబుల్ మీనింగ్స్, మాస్టర్ ప్లానింగ్ సార్...

☺ ☺ ☺

ఇద్దరు అబ్బాయిల సంభాషణ ఇలా జరుగుతోంది....

"ఏరా, మీ చెల్లెలు అస్తమానం అలా ఏడుస్తుందేంరా?"

"ఏంటోరా.... దానికి పళ్లులేవు, నడవలేదు, మాట్లాడలేదు, జుట్టు లేదు, నవ్వడం చేతకాదు, అలా వుంటే మనమూ ఏడుస్తాం తెలుసా?"

☺ ☺ ☺

"మరోసారి వాయించండి ప్లీజ్... చాలా బాగా వాయించారు..." అంది భార్య.

"తీగ తెగిపోయిందే... ఇహ నావల్ల కాదు" వీణ పక్కన పెడుతూ చెప్పాడు భర్త.

☺ ☺ ☺

"ఈ సహాయం చేసావంటే... జన్మ జన్మలకీ నిన్ను మరిచిపోను" అంది కాంతం.

"అంటే దెయ్యమై వెంటాడతావన్న మాట" అంది శాంతం.

☺ ☺ ☺

"నువ్వు మూతి మీద మీసం తీసేసావ్ ఎందుకని? అడిగాడు దాసు.

"మా ఆవిడకి మీసాలు మొలిచాయ్! అందుకని" అన్నాడు వాసు.

- వై.కె.మూర్తి

రోజులన్నీ ఒకేలా ఉంటాయి. కానీ రోజులపై ఆధారపడివున్న జీవితాలు మాత్రం ఒకేలా వుండవు. ఏ రోజు మనపాలిట శత్రువు అవుతుందో, ఏ రోజు మనపాలిట ఆప్తమిత్రువు అవుతుందో తెలియదన్నట్లు అప్పటికే నెలరోజులు పూర్తయి ఇక బయటపడాలని నిర్ణయించుకోగానే సీత అనారోగ్యం పాలయ్యింది. ఇక చేసేవారులేక నీలిమ సీతను కంటికి రెప్పలా కాపాడుకుంది. దాంతో మరో నెలరోజులు గడిచిపోయాయి. నీలిమకే ఆ ఇంటిని వదిలి పెట్టాలంటే మనసొప్పడంలేదు. ఆ ఇల్లు ఆ వాతావరణం అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఇక మనోహర్ తల్లి జానకమ్మకు దిగులు పట్టుకుంది. ఎవరికి ఏ న్యాయం చేయాలో తెలియని స్థితిలో ఉంది. మనోహర్ ఒక్క విషయం చెప్పివుంటే ఈ అన్యాయం జరిగేది కాదు కదాని వాపోతోంది. చిన్నప్పటి నుంచి తన అన్న కూతుర్ని చేసుకుంటానని ఇచ్చినమాట నిలబెట్టుకోవడమే ధ్యేయంగా పెట్టుకుందే కానీ పిల్లల ఇష్టా ఇష్టాలను గమనించే స్థితిలో లేకపోయింది. ఇప్పుడు ఒకవైపు ఇద్దరు భార్యలున్నా, లోకం ఆడిపోసుకుంటుంది. ఒకవైపు ఇద్దరూ ఆడపిల్లలే ఎవరికి అన్యాయం చేయలేక పోతోంది. ఎవరిని కాదనలేకపోతోంది.

గౌతమీ ఎక్స్‌ప్రెస్ దారుణంగా యాక్సిడెంట్ అయిందనే వార్త వినగానే ఒక్కమాటున ఉలిక్కిపడింది నీలిమ. కారణం అర్జెంట్ పనంటూ మనోహర్ రాజమండ్రికి బయలుదేరడమే. ఇల్లంతా శోకసముద్రంలో మునిగిపోయింది. వెంటనే నీలిమ సంఘటనా స్థలానికి బయలుదేరింది. అక్కడ కొనప్రాణంతో వున్న మనోహర్‌ను దగ్గరుండి హాస్పిటల్‌లో చేర్చింది. దురదృష్టవశాత్తు ఒక కాలు పూర్తిగా తీసివేయాల్సి వచ్చింది. మనిషి ప్రాణాలతో బయటపడినా జీవచ్ఛవమే అనుకుంటూ జానకమ్మ ఏడుపు ఆగటంలేదు. ఇక అందుకో మూడునెలల దాకా మనోహర్‌కు తానే ఒక కాలులా అయి, తల్లిని మరిపించింది నీలిమ. చంకలో చేతికర్రతో అడుగులు వేస్తున్న మనోహర్‌ను చూస్తు విలవిలలాడింది వీరి మనసు. తానెందుకు బతికాడో అర్థంకాని స్థితిలో మనోహర్ తనను తానే నిందించుకుంటున్నాడు. అంతా కుదుటపడింది ఇల్లంతా కొన్ని నష్టపోయినా ఒక దారిలోకి వచ్చింది ఆరునెలల తర్వాత తన కొడుకు చిన్నిచిన్న మాటలతో అందరినీ అలరిస్తున్నాడు. అయినా తప్పదు తనకంటే తన కొడుకుకు ఇల్లుకావాలి. అమ్మనాన్న కావాలి అనుకుంటూ తెల్లవారితే బయలుదేరాలని నిర్ణయించుకుంది నీలిమ.

ఒకప్పుడు ఒక నిర్ణయం తీసుకునేటప్పుడు కడుపులో కొడుకును మోస్తూ తెల్లవారగానే ఈ ఇంటికి వచ్చింది. మళ్ళీ ఆరునెలల తర్వాత మరో తెల్లవారుఝామున ఎక్కడికెళ్ళాలో తెలియకుండా బయలుదేరింది. మరోవైపు సీత కూడా బయలు దేరిందనే విషయం ఎవరూ ఊహించి వుండరు. ఒక్కసారిగా ఇద్దరూ రూమ్ నుంచి బయటకు రాగానే ఎదురుపడే సరికి. ఉలిక్కిపడిన నీలిమ 'సీతా ఎక్కడికి'? అని ప్రశ్నించింది.

"నువ్వెక్కడికి?"

"ఏమో తెలియదు సీతా వచ్చినపని అయిపోయింది. నా బాబును నువ్వు బాగా చూసుకుంటావనే నమ్మకం నాలో పూర్తిగా వుంది. నాలో ధైర్యం వుంది. తెగింపువుంది. అవిచాలు నేను బతకడానికి అనిపిస్తుంది."

'నాలోనూ నీకున్న లక్షణాలన్నీ వున్నాయి నీలిమా! నువ్వు నాకంటే ఎక్కువగా మాట్లాడతావు. నాకంటే ఎక్కువ ఆలోచిస్తావు. అంతే తప్ప నాలో ఏమీలేదనడానికి కూడా ఆస్కారం లేదు. కాలేజీలో వున్నప్పుడు నీవంటే ఏంటో తెలుసుకోవాలని కూడా అనిపించలేదు. ఎందుకంటే నువ్వు నాకు నచ్చలేదు. కానీ ఇప్పుడు నువ్వు మాకోసం ఎంతగా కష్టపడ్డావో నాకు తెలియనిది కాదు. నీలో నెలువెత్తు మానవత్వం చూశాను. మనోహర్‌కు నేను భార్యనైతే నువ్వూ భార్యవే కదా? అలాంటప్పుడు నీకే శిక్షెందుకు పడాలి? బిడ్డకు తల్లివైన నిన్ను నాకు పంపాలనిపించడం లేదు. నీలిమా. అందువలన నేనే పుట్టింటికి వెళ్ళిపోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను. నాకంటూ మిగిలింది ఒక తాళే. బిడ్డగానీ, ఏ అనుబంధం గానీ మిగలలేదు. అందుకే

'త్యాగమా! సీతా'

'కానేకాదు. నాకు ఒక విధంగా తప్పించుకోవడమే. ఎందుకంటే నేను కుంటి వాడితో కాపురం చేయలేను.' అనే మాట పూర్తికాకుండానే సీతా అంటూ గట్టిగా అదిచింది జానకమ్మ.

'ఎందుకంత అరుస్తారు? నేను ఉన్నమాటే చెప్పాను. నాకు మనోహర్ నచ్చలేదు. తన కుంటితనం అస్సలు నచ్చలేదు. నాకు భర్తన్నా, కొన్ని ఊహలున్నాయి. ఆశలున్నాయి. అంతేకానీ ఇలా నాకంటే ముందు పెళ్ళి చేసుకున్నవాడు, కాలు పోగొట్టుకున్నవాడు బతకడానికి నామనసు అంగీకరించడంలేదు. నేనేమీ త్యాగం చేసి వద్దనటం లేదు. తన మాటనిలబెట్టుకోవాలని అత్త, చెల్లెలి ఇంట్లో తన కూతురుంటే రక్షణ వుంటుందని మానాన్న, వారి వారి ఆశల్ని, ఆశయాల్ని నెరవేర్చుకున్నారే తప్ప నాకంటూ మిగిలిందేమీ లేదు. ఇది నేను ఈ రోజు తీసుకున్న నిర్ణయం కాదు. ఎప్పుడైతే నీలిమ భార్యనంటూ ఇంటికి వచ్చిందో అప్పుడు తీసుకున్న నిర్ణయం. ఈనా నిర్ణయం ఎపుడో మా నాన్నకు చెప్పాను కూడా. నన్ను గుండెల్లో దాచుకునే తల్లితండ్రులున్నారు. ప్రేమించినంతనే ఏదో పాడు పని చేసిందని ఇంటినుండి గెంటేసే తత్వం కాదు మా వాళ్ళది. అందుకే నేను వెళుతున్నాను.

'అంటే ఇది నీ ఆఖరి నిర్ణయమా?' అడిగింది జానకమ్మ

'నిర్ణయం అనేది ఒక్కటే వుంటుంది దానికి ఆఖరు, మొదలు అనేది వుండదు. అంటూ బయలుదేరింది సీత. బయట కూతురుకోసం నిలబడ్డ అన్నయ్యను చూసి జానకమ్మకు అంతా అర్థమయ్యింది. ఇక ఏమీ మాట్లాడలేక చూస్తుండిపోయింది. ఎంతపని చేశావమ్మా! చిన్నప్పటి నుండి బావబావ అంటూ బావకోసమే బతికావు కదమ్మా! ఇప్పుడిలా.!

నిజమే నాన్నా నువ్వన్నది. నేను బతికింది బావకోసమేనని తెలుసు. కానీ నా పెళ్లి నాటికే తనకు ఒక భార్య కూడా వున్నదన్న విషయం కనీసం తల్లితండ్రులకు కూడా చెప్పకుండా నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవడం, ఏమీ అనుకోకు మా అమ్మకోప్పడుతుందని చేసుకున్నాను. అని నీలిమతో బావ చెప్పడం, అన్నింటికీ మించి నీలిమ ప్రెగ్నెంట్‌గా వుండటం, ఇవన్నీ చూసాకే నాకు అర్థమయింది ప్రేమ ఇద్దరికి సంబంధించిందని. అదీ బావతో నీలిమే వుండాలి. ఎందుకంటే తనలో ఎంత చిలిపితనం వుందో అంత ఓర్పువుంది. నేను బాగోలేకున్నా, బావ నడవలేకున్నా రాత్రి పగలు కని పెట్టుకుని వుంది. అంతమంచి మనిషిని బయటకు పంపడం నాకెందుకో ద్రోహం అనిపించింది నాన్నా!!

నాకు నువ్వున్నావుగా నాన్నా. నాకు కాకున్నా నా మనసు నిండా బావ వున్నాడుగా నాన్నా అంటూ కన్నీటిని కనబడనీయకుండా తలను తండ్రి ఎదపై దాచుకుంది. సీతలో అలనాటి సీతమ్మే కనిపించింది.